

den fordrer af sine Medlemmer som Garanti for deres Omvendelses Oprigtighed. Lad den gamle Synder tilhyle sit Aasyn, som der staar skrevet, og aabent — for al Folkets Øjne — tilstaa sin Brøde. Det maa være Begyndelsen! Paa Knæ for Menneskeheden, hvis Enfoldighed den har misbrugt, skal Kirken afbede sine Synder! Paa Knæ for Sandheden, som den har knægtet, for Retfærdigheden, som den har blindet, skal den søge Tilgivelse for sin Fortid! Først da — men ikke før — kan den genvinde Tilliden hos dem, der virkelig er Livets og Lysets Tjenere. — —«

*

*

*

Paa Kærsholm gled Dagene hen i den landlige Ensformighed, der gør Timerne saa flygtige og Livet saa kort. Det var allerede igen bleven Søndag, og Godsejerfamilien kørte som sædvanlig til Bøstrup for at høre Pastor Blomberg præke.

Efter Pers Udtalelser forleden efter Folkemødet havde Hofjægermesterinden i Grunden ventet, at han dennegang vilde tage med. Og paa en Maade manglede han heller ikke Lyst, — ogsaa fordi han rimeligvis ved denne Lejlighed igen vilde møde Inger, hvem han ikke havde set siden hin Dag i Skoven. Men til at deltage i en formelig Gudstjeneste med Salmesang og Fadervor og Velsignelse kunde han alligevel ikke bekvemme sig.